

Ny Lag-Samling,

utgifven af

J. H. Backman.

Suslitt-Råd och Komm. af K. M. D.

Sjunde Häftet,

upptagande,

enligt förut följd plan, de Författningar som utkommit under tiden från
1847 års början intill 1852 års slut,

hente

Register dertill.

H N E B N D,

N. W. Lindhs Boktryckeri, 1854.

Kungl. Göta Hovrätts
boksamling

Utsöknings-Balken.

1. Capitlet.

Kongl. Maj:t har funnit för godt att, med ändring af stadgandet i 1 § af Landshöfdings-Inspektionen af d. 4 Nov. 1734, i nåder förordna, att Landshöfdingarnes embedes hädanefter skall, i närvaro af de till Låns-Styrans hörande tjänstemän, inför Landskansli-protokollet afläggas, och ett af Landshöfdingen under tecknadt skriftligt exemplar af denna ed berjemte till K. Civil-Departementet insändas; hvarom nådigt Circulärbref till K. M:s samtliga Besk:de äfwen skulle afgå. K. Br. till Kammar-Coll. d. 21 Dec. 1850, N:o 82.

Sedan K. M:s Besk:de i N. Lån genom Resolution den 9 Augusti 1850, af ansörde skäl förklarar, att alla frågor om ersättning för medikalegala besigtningar inom N. Lån skulle, såsom ägande ett nära sammanhang med de på Landskansliets åtgärd ostridigt beroende förordnanden angående sådana besigtningar, jemte deraf föranledda ransakningar och verkställigheten af Domstolens hufvudsakliga utslag i dylika ransakningsmål, utspjutande Landskansli-erpeditionen tillhöra; Så har Kongl. Maj:t, wid pröfning af de besvär Lands-Sekreteraren Lagmanen E. öfwer omförmåtte beslut ansört, Sig utlätit: att då enligt den fördelning af göromålen, Landskanslierna och Lands-Contoren emellan, som blifwit bestämt i K. Br. den 23 April 1752, det tillhör Lands-Contoret att handlägga sådana frågor, som på medels indrifwande, öfwerfickning och redogörande afkomma, hwar till ifrågakvarande ärende rätteligen bör hänföras, funne Kongl. Maj:t följligt förordna, att frågor om requisitioner, utbetalningar, åter-

fordrande och redogörande af kostnader för medikalegala obduktioner skola, på sitt dittills i N. Lån tillgått, af Lands-Contoret handläggas. K. Br. till K. M:s Besk:de i N. Lån d. 27 Mars 1852, N:o 15.

Kongl. Maj:t har stadgat, att Des Beskallningshafswande må wid inträffande ledighet af Lånsmanstjänst, när brist på kompetens eller tillräckliga sökande gör tillfättning omöjlig eller mindre tjenlig, till tjänstens bestående förordna lämplig person på prof, med rättighet att tilldelas honom hela lören såsom arfwode, dock att en dylik disposition af lören icke får utsträckas utöfver ett år, utan att, efter det förhållandet blifwit anmält, Kongl. Maj:t nådliga tillåtelse till des fortsatande erhållits; Kommande i motsatt fall, stadgandet i K. Br. d. 8 Maji 1846 *) fungjorde genom St. Cont:s Circ. d. 5 Junii s. å, att winna tillämpning. K. Br. d. 13 Oct. och St. Cont:s Circ. till K. M:s samtliga Besk:de d. 2 Nov. 1848, N:o 61.

Wid öfwerwägande af hwad Öfwer-Direktören wid Landtmäteriet, af uppgifna anledningur i underd. hemställt i äffwande på meddelande af föreskrifter till förebyggande i möjligaste måtto af tjensteföp, eller så kallade akord, inom Landtmäteri-Corpsen, har Kongl. Maj:t funnit godt i nåder förklara att hwad i nådiga Circuläret den 22 Dec. 1831, mom. 1 och 2 samt mom. 3 lit. A **) med hänfikt till landstadsstjänster föreskrifves, jemväl bör tillämpas på sådana med löner försedde Landtmäteritjänster, för hwilkas tillfättning förslag upprättas. K. Br. d. 14 Febr. 1852, N:o 8.

2. Capitlet.

2 §.

Kongl. Maj:t har, uppå Rikets Ständers underd. förslag, i nåder beslutat, att sista momentet uti K. Förordn. d. 10 Junii 1841, angående wilkorliga utmättnings-resolutioner, hwilket lyder sålunda: "äfwensom ett sådant behandlingsfätt icke i något fall, och således ej eller i den händelse, att gälde när emot kräfwet gör inwändning och målet förty kommer att fortgå, på fätt eljest är i allmänhet föreskrifwet, må för gälde när medföra någon ökad kostnad utöfwer den, som skolat uppstå, dereft öfwanberörde utmättnings-resolution icke warit gifwen", upphört att wara gällande. K. Förordn. d. 6 Oct. 1848, N:o 45.

5 §.

Kongl. Maj:t har, uppå Rikets Ständers underd. förslag, funnit godt, att, med ändring af 2 Cap. 5 § Utsöknings-Balken och 7 § i K. Förordn. d. 28 Junii 1798, angående wisa omständigheter uti lagföknings- och utmättningsmål, i nåder förordna, dels att den i förskänmda lagrum gifna föreskrift, att, enär ett hos K. M:s Besk:de anhängigtgjordt utfökningsmål, såsom twifligt, skutes under domaren, den sökande skall taga

stämning å sin wederspart inom natt och år derefter, eller waka all talan i ty mål qvitt, upphört att wara gällande, dels och att, om Exsecutor, i sammanhang med målets skjutande under Domaren, dömer till qwarstad, sökanden bör, inom tre månader sedan qwarstaden blifwit verkställd, instämna målet, wid äfwen ty att qwarstaden eljest förfaller, samt att, dereft gälde när af Exsecutor kännes skyldig att utmätning undergå, men lemnas fritt, att hos Domaren söka sitt igen, honom älligget, att inom sex månader derefter stämna om återwinning, wid förlust af all talan i saken. K. Förordn. d. 6 Oct. 1848, N:o 45.

6 §.

Med föranledande af Öfwer-Ståthållare-Embedets och af Magistratens i Stockholm gjorda underdåniga framställningar, har Kongl. Maj:t funnit godt i nåder förordna, att stadsbetjente och exekutionsbetjente i städerna, hädanefter skola, för tjensteförwärtningar medelst delgifwande af muntlig eller skriftlig kallelse, wara berättigade till ersättning, Sex skillingar* hanko hwarvera, för hwatje person, som kallas. K. Circ. till Öfw.-Ståth. och Konungens öfr. Besk:de den 27 April 1847, N:o 19.

3. Capitlet.

3 §.

Sedan i sista punkten af K. Förordn. den 21 Mars 1835, angående åtskilliga stadganden i äffwande på utmätning, sedan blifwit föreskrifwet, att när utmätning skall ske till följd af sådant utslag, som enligt Förordn. den 18 Dec. 1823, rörande verkställighet af Kongl. Maj:t's Beskallningshafswandes beslut i wisa skuldsfördringsmål, må utan hinder af gälde närrens

besvär, gå i fullbordan, Under-Exsecutorn, så wida fördringsägaren till honom öfwerlemnadt skriftligt exemplar af utslaget i bestykt affskrift, för att så desamma med gälde närrens kommuniceradt, skall wara skyldig att, utan rätt till arfwode eller ersättning utöfwer hwad han

*) Infördt wid 1 Cap. u. B. pag. 270.

**) Detta 1831 års Circulär igenfunnes i 4-de häftet af Ny Ragsamling, wid slutet af 1 Cap. u. B. pag. 268.

för utmätningsskrattningen åtnjuta, sådan kommunifikation fullgöra samt bewis derom fordringsägaren meddelas; Så har Kongl. Maj:ts i sammanhang med under denna dag utfärdad förordning, innefattande ytterligare föreskrifter i afseende på verkställighet af Kongl. Maj:ts Befallningshafwandes i skuldfordringsmål meddelade utslag utan hinder af deremot anförda besvär, funnit godt stadga, att den Exekutorn i ofwänberörde måtto ålagda skyldighet att kostnadsfritt delgifwa gäldebären det utslag, hwarå utmätning sökes, skall, under enahanda villkor, som i öfrigt genom Kongl. Förordningen den 21 Mars 1835 blifwit bestämda, utsträckas till alla de fall, då utmätning sker på grund af något utaf Kongl. Maj:ts Befallningshafwande gifwet utslag, som enligt lag eller särskilda författningar får utan hinder af anförda besvär gå i verkställighet. **K. Kung. angående Exekutors Skyldighet att kostnadsfritt delgifwa K. M:s Befh:des utslag i skuldfordringsmål d. 23 Aug. 1851, N:o 28.**

5 §.

Om den förändrade lydelse förevarande § erhållit; Se **K. Förordn. d. 18 April 1849, inf. under 1 Cap. N. B.**

6 §.

Första afdelningen af denna 6 § eller orden, "nå gitter ej den, som tappat hafwet, gifwa ut, hwar dömd är, innan saken för Hof-Rätten kommer; sätte der full borgen före: gitter han ej eller det; ställe då borgen

för sig sjelf, eller tråde i fängelse till sakens utslag", skola från lagtexten uteslutas. **K. Förordn. d. 18 April 1849, N:o 27, inf. wid 1 Cap. N. B.**

OSCAR ic. Med anledning af Rikets Ständers underd. framställning i fråga om beredande af noggrannare Controller öfwer efterlysningen af hwar Kongl. Br. den 4 Februarii 1804, samt Kam. Coll. derpå grundade Circular af den 27 Mars samma år innehållande, angående fördelning af den vederbörlige tillkommande skatts och tractaments-kostnadsbörda för utmätningar å landet, då flera sådana under en och samma resa fördrättas, hafwe **W. S.**, efter det Högsta Domstolen samt Justitiä-Canslers-Embetet blifwit i ämnet hörde, funnit godt i nåder förordna, det Wäre Befallningshafwande skola, hwar i sitt kån, meddela Kronobetjeningen den föreskrift, att uti utförningsdiarierna skall för hwarje utslag, som till utmätning föranledt, upptagas så wäl dagen då den blifwit verkställd, som den gäldebären påförde utmätningsskostnad, med anteckning derjemte huruvida rese- och tractamentkostnad blifwit emellan flera, som utmätning samtidsigt undergått, fördelad: börande wid granskning af de utdrag af diarierna, som till Landskanslierna enligt författningarne skola insändas, noga tillses huruvida missbruk förelupit, och i sådant fall rättelse deruti tillwägagbringas. **K. M:s Circ. till K. M:s samtlige Befh:de, angående Controller öfwer efterlysningen af föreskrifterne rörande utmätningsskostnadernes fördelning då flera utmätningar under en och samma resa fördrättas, d. 24 April 1852, N:o 18.**

4. Capitlet.

Kongl. Maj:ts nådiga Förordning om antagande af en ny Wexel-Lag; Gifwen Stockholms Slott den 28 Augusti 1851, N:o 27.

OSCAR ic. göwe weterligt: det **W. S.** med Rikets Ständer beslutat, att, med upphäfwande af ej mindre lagen för inrikes wexlar den 20 Maj 1835, än afwen wexelstadgan af den 21 Januarii 1748, jemte alla öfriga hittills gällande författningar rörande den utrikes wexelhandeln, i hwar de icke angå sjelfwa ordningen för köpslut af utrikes wexlar och kontrollen derå, uti hwilka delar samma författningar, så wärdt de icke här nedan äro ändrade, böra fortfarande lända till efterrättelse intill dess förändrade föreskrifter derom i sammanhang med ny Mållare-Ordning kunna wara af Ds meddelade, antaga följande för både inrikes och utrikes wexlar gemensamma

Wexel-Lag.

1 Cap.

Om wexels form och om wexelgifswarens ansvarighet.

§ 1. Wexel skall, för att kunna såsom grund för wexelrätt blifwa gällande, innehålla

a) uppgift på orten, hwarest och tiden när den utfärdas, b) uttrycklig benämning af wexel, c) dens namn, till hwilken eller hwaris order wexeln skall betalas, kallad wexeltagare (remittent). d) den penningssumma som skall betalas, e) dens namn, som skall inlösa wexeln, kallad godkännare (trassat, acceptant), f) orten, hwarest godkännaren bor: den ort gälle som wexelns betalningsort, der ej särskild betalningsort utfatt är. g) tiden då wexeln skall betalas, h) dens underskrift, som wexeln utställer, kallad wexelgifsware (trassent).

§ 2. Wexel kan wara dragen på en person, att betalas å annan ort, än der han bor (domicilierad wexel); den kan wara ställd att betalas till wexelgifswarens sjelf (wexel till egen order); den kan wara dragen att inlösas af wexelgifswarens sjelf på annan ort (trasserad egen wexel, trasserad sola-wexel); den kan wara utfärdad å annans wagnar efter fullmakt (procura).

§ 3. Wexel kan wara ställd att betalas å wif dag eller wid uppwisandet (wid sigt, a vista) eller wif

tid efter uppwisandet (efter sigt) eller wif tid efter utgifwandet (a dato).

§ 4. Är den penningssumma, som skall betalas, utfatt med både bokstafwer och siffror, men till olika belopp; gälle det, som med bokstafwer utfatt är. Finnas flera olika belopp utfatta, warer sig med bokstafwer, eller endast med siffror; gälle det, som minst är.

§ 5. Wexelgifsware stände för wexelns godkännande och betalning i ansvarighet, efter wexelrätt, till alla dem, som af wexeln blifwa innehafware.

2 Cap.

Om Wexelköp.

§ 6. Wexelköp kan slutas med eller utan Mållares biträde.

§ 7. Wexelgifsware warer skyldig att samma dag wexelstut stett hålla den betingade wexeln wexeltagaren till handa, så framt denna till afhemtande deraf sig anmäler och den öfwerenskomna betalningen derför erlägger.

§ 8. Är wexel aflemnad, utan att wexeltagare derför erlagt betalning, på sätt afstaladt warit, eller underlåter wexeltagare att wexeln afhemtas; då bör wexelgifswarens senast å andra dagen efter den, då wexelstutet steddde, emat wexeltagaren protesterar och inom åtta dagar, räknade från samma tid, å honom taga stämning till den domstol, som i 83 § sägs. Wexelgifsware, hwilken iakttagit hwar nu är sagdt, äge att utbekomma sin fordran med samma rätt, som wexelns fordran i allmänhet tillagd är; men försunmar han det; hafwe då ej bättre rätt, än i annat skuldfordringsmål.

§ 9. Då två eller flera exemplar af samma wexel utfärdas; warer det andra i ordningen, afwen som hwart och ett af de följande, i wexeltagarens hand gällande såsom quitto å erlagd betalning till wexelgifswarens. Å betalning för wexel, som i ett exemplar utfärdas, ersordras icke annat quitto, än sjelfwa wexeln.

§ 10. Hwar, som, i egenkap af sysslomån, wexel upphandlar, stände i ansvar derför att betalning till wexelgifswarens erlägges.

3 Cap.

3 Cap.

Om öfverlåtelse af wexel.

§ 11. Wexel må öfverlätas, ändå att rättighet dertill ej blifwit i wexeln, eller i öfverlåtelse deraf uttryckligen medgifwen genom orden "till order" eller annorledes.

§ 12. Öfverlåtelse (indossament), skall innehålla: dens namn till hwilken wexeln öfverlätas (indossat) namnteckning af den, som wexeln öfverlåter (indossant).

Wexel må ock öfverlätas genom öfverlåtarens blotta namnteckning på wexelns baksida (indossament in blanco); och stände innehafwaren frutt att blanco indossament fylla genom insättande af indossats namn.

§ 13. Öfverlåtelse skall tecknas å sjelfwa wexeln, eller å en affskrift deraf (copia) eller å ett wid wexeln eller affskriften häftadt blad (alonge).

§ 14. Wexel kan öfverlätas äfwen till wexelgifwaren, till godkännaren, eller till föregående öfverlåtare, och af dessa åter till andra.

§ 15. Hwar, som wexel öfverlåter, stände för des godkännande och betalning i ansvarighet efter wexelrätt till alla dem, som efter honom blifwa deraf innehafware, så framt han ej i öfverlåtelsen uttryckligen förbehållit sig att vara från ansvarighet fri.

§ 16. Har wexelgifware i sjelfwa wexeln uttryckligen förbudt öfverlåtelse deraf; gifwe öfverlåtelse, som ändå sker, ingen wexelrätt. Innehåller en öfverlåtelse uttryckligt förbud att wexeln vidare öfverlåtas och öfverlätas den ändå af den, som wexeln med det förbud erhöll; hafwen efter honom följande innehafware mot den öfverlåtare, som förbudet gaf, ej wexelrätt.

§ 17. Öfverlåtelse, som innehåller blott en fullmakt eller ett uppdrag "till inkasering" eller dylikt (procura-indossament), medföre ej äganderätt till wexeln, utan ware sypdomannen endast behörig, att widtaga erforderliga åtgärder till wexelrättens bewarande och wexelsummans utfökande, och att densamma uppbära, så ock att öfverlåta wexeln genom nytt procura-indossament.

4 Cap.

Om wexels godkännande.

§ 18. Är wexel ställd att betalas å wix dag, eller wix tid efter utgifwandet; äge hwar, som wexeln i händer hafwer, rätt att, när som helst före förfallotiden, densamma till godkännande förete, och att, der wexeln ej godkännes inom den i 20 § stadgade tid, derföre protestera.

§ 19. Är wexel ställd att betalas wix tid efter uppvisandet; då ware innehafwaren, wid förlust af sin wexelrätt mot öfverlåtare och wexelgifwaren, om de i Sverige bo, skyldig att wexeln till godkännande förwisa inom tid, som dertill i wexeln föreskrifwen är, eller, der särskild föreskrift derom saknas, inom tre månader från utgifningsdagen om wexeln är dragen från en på annan inrikes ort; inom sex månader om den är dragen från eller på någon utrikes i Europa belägen ort, inom ett år om den är dragen från eller på någon ort utom Europa, med undantag af de å andra sidan Gode Hopps Udden eller Cap Hoer belägna orter och inom aderton månader om den är dragen från eller på någon af sistnämnda orter.

Öfverlåtare, som i sin öfverlåtelse af sådan wexel wix förewisningstid föreskrifwit, ware från wexelansvarighet fri, der den tid af innehafware försummas.

§ 20. När wexel blifwit till godkännande förwist, skall bestämmt swar, jakande eller nekande, afgifwas inom tjugofyra timmar derefter. Lemnas ej swar inom den tid; anses godkännande hafwa blifwit wägradt. Å helgedag må godkännande ej äskas.

§ 21. Godkännande af wexel skall skrifwas på wexeln och förses med godkännarens namnteckning.

Är wexel ställd att betalas wix tid efter uppvisandet; då skall ock dagen utsättas, å hwilken godkännandet sker: sätter ej godkännaren dagen ut eller wägrar han att wexeln godkännas; ware innehafwaren, wid förlust af sin wexelrätt mot öfverlåtare och wexelgifwaren, förpligtad att protestera inom den förewisningstid,

som i 19 § sägs; och warde då wexelns förfallotid från protestdagen beräknad: sker ej protest; då skall förfallotiden mot godkännare, som sitt godkännande ej daterat, räknas från sista dagen af den i 19 § stadgade förewisningstid.

§ 22. Drages wexel på bolags firma; då skall godkännandet ske medelst firmans teckning: utafskutes det; ware innehafwaren, till bewarande af sin återgångstalan efter 5 Cap., skyldig att protestera, ändå att wexeln godkännes af en eller flera bolagsmän i eget eller egna namn. Är eljest wexel på två eller flera personer dragen, att betalas af antingen den ena eller den andra; då är enderas godkännande lika giltigt, som hade wexeln på honom ensam varit ställd.

§ 23. Är wexel ställd att betalas å annan ort, än der godkännaren bor, och har ej wexelgifwaren i wexeln utsett, af hwem betalningen å den andra orten skall erläggas; sätte då godkännaren det ut i det godkännande han å wexeln tecknar; gör han det icke; warde det så ansedt, som hade han å sig sjelf gifwit anvisning till wexelns inlösen å betalningsorten.

§ 24. Wexel bör godkännas efter des lydelse, utan villkor eller förbehåll. Sker det icke; anses godkännande wägradt, sware dock godkännaren för hwad hans afgifna godkännande innebär. Ej ware honom förment att inskränka sitt godkännande till en del af den i wexeln utsetta penningesumma.

§ 25. Godkännande må ej, sedan det å wexeln tecknadt är, återkallas.

§ 26. Hwar, som wexel godkännt, answare efter wexelrätt för des betalning till innehafwaren å förfallotiden.

Godkännaren ware, till följd af sitt godkännande, äfwen wexelgifwaren ansvarig efter wexelrätt. Deremot hafwe godkännaren ej wexelrätt emot wexelgifwaren.

§ 27. Wägrar den, å hwilken wexel blifwit dragen, att densamma godkänna, ändå att han gifwit lof till wexelns utfökande; ware då skyldig till ersättning för den kostnad och skada, wexelgifwaren genom sådan wägran tillflyndas.

5 Cap.

Om återgångstalan för uteblifwet eller ofärlert godkännande.

§ 28. Warder wexel icke inom den i 20 § bestämda tid godkännt, eller sker godkännande med villkor eller förbehåll, eller inskränkes det till en del af wexelns belopp; ware innehafwaren, sedan han derföre protesterat, berättigad att, emot protestens aflemnande, af wexelgifwaren eller hwilken som helst bland öfverlåtarna fordra antaglig säkerhet för betalning å förfallotiden icke allena af den i wexeln utsetta penningesumma, eller af des återstod i fall wexeln för en del deraf blifwit godkännt, utan ock af de genom uteblifna eller ofullständiga godkännandet förorsakade kostnader.

§ 29. Öfverlåtare hafwe, på grund af protesten för uteblifwet godkännande, likaledes rätt att, emot protestens aflemnande, äska antaglig säkerhet af hwilken som helst bland föregående öfverlåtare eller af wexelgifwaren.

§ 30. Will den, å hwilken wexel dragen är, densamma efter protest godkännas; då må innehafwaren ej wägra att godkännandet antaga, der wexeln ännu i hans wärje är och godkännaren ersätter honom de genom protesten tillkomna kostnader. Sedan godkännande skett, efter ty nu är sagdt, upphöre den rätt till säkerhet, som i 28 och 29 §§ stadgas.

§ 31. Har, innan wexel till betalning förfallen är, den, som wexeln godkännt, kommit i konkursstånd eller wid utmätning befunnits sakna tillgång till gälds betalning, och har han ej heller, när wexelinnehafwaren af sådan anledning det äskat, ställt antaglig säkerhet för wexelns inlösen å förfallotiden; ware ock då, sedan förhållandet blifwit genom protest bestyrkt, innehafware och öfverlåtare af wexeln berättigade att, emot aflemnande af protesten, äska säkerhet af föregående öfverlåtare eller wexelgifwaren, såsom i 28 och 29 §§ sägs.

§ 32. Ej må man fordra säkerhet af öfverlåtare sedan den af wexelgifwaren ställd blifwit, ej heller af

af senare öfverlätare, då den af föregående öfverlätare ställd är, så framt det ej wises, att den redan ställda säkerheten ej är tillräcklig.

§ 38. Finnes wexeln i dens hand, som på grund af protest för uteblifwet godkännande är berättigad till säkerhet efter 28 eller 29 §, och will han ej med sådan säkerhet åtnöjas; stände honom fritt att af den eller dem, som stolat säkerheten ställa, genast fordra betalning för wexeln ut, jemte provision och kostnadsersättning, som i 46 § sägs; njute dock den betalande i detta fall afkortning å wexelsumman för ränta derå, efter fem för hundra om året, under den tid, som wid liquiden kan återstå till wexels förut bestämda förfallotid.

§ 34. Åskar wexels innehafware säkerhet, och will den, som är skyldig att säkerheten ställa, hellre genast inlösa wexeln med wilkor, som i 33 § sagda äro; stände ock det honom fritt.

6 Cap.

Om wexels förfallotid och betalning.

§ 35. Wexel skall å den tid inlösas, hwarå den till betalning förfallen är; och ägen förty uppskotsdag ej rum.

§ 36. Är tiden för betalning af wexel utfatt i wifst antal dagar efter utgifwandet eller efter uppwisandet; ware den dag oräknad, då utgifwandet eller uppwisandet skedde. Är betalningstiden bestämd i vecka, månad eller år efter utgifwandet, eller efter uppwisandet; lände till esterrättelse hwar om sådan tids beräkning i 94 § sägs.

§ 37. Wexel, som lyder å betalning wid uppwisandet (sigt), warde wid uppwisandet inlöst. Om tiden, inom hwilken sådan wexel skall till betalning uppwisas, och om påföljden för uraktlåtenhet deraf, ware lag, som om förewisning till godkännande af wexel, den der lyder å wifst tid efter sigt, i 19 § sagdt är.

§ 38. Wexel skall betalas i det myntslag, hwarå den lyder. Är det mynt inom landet ej gängbart; då må wexelsumman gäldas uti inländskt mynt, efter det wärde, som å den ort, der betalningen erlagges, eller närmast derintill belägna wexelplats, för det utländska myntet gäller wid den tid liquiden sker, enligt wexelkurs för wexlar, som lyda å betalning wid uppwisandet, eller, om sådan wexelkurs saknas, enligt wexelkursen för wexlar, som äro ställda att betalas wifst tid efter utgifwandet, med tillägg i ty fall af ränta under sagda tid efter fem för hundra om året.

§ 39. Är förfallotid inne och wärder godkänd wexel ej af godkännaren inlöst, då den honom till betalning förewisades; ware han skyldig att för hwar han enligt 38 § betala skall gälda ränta efter sex för hundra om året från den dag, wexeln till betalning honom förewisades, så ock att för de genom dröjsmålet innehafwaren åbragta kostnader gifwa full ersättning. Skall betalning ske efter wexelkurs; och har den fallit sedan wexeln godkännaren till betalning förewisades; warde den kurs beräknad, som gällde när förewisandet skedde. Har innehafwaren dröjt med wexels förewisande, och kursen derunder stigit; njute han ej högre kurs till gods, än den, som gällde wid förfallotiden.

§ 40. Wexelgäldenär ware ej skyldig betala, der ej wexeln till honom aflemnas och qwitteras. Är wexel utfärdad i flera exemplar; ware godkännaren ej skyldig erlagga betalning, med mindre det exemplar till honom aflemnas, hwarå godkännandet finnes tecknad.

§ 41. Betalar ej godkännaren hela wexelsumman å förfallotiden; tage innehafwaren emot hwar han får; och warde afbetalningen å wexeln tecknad, så ock särskildt qwitto meddeladt, om det åskas.

§ 42. Wiset innehafware af wexel, genom öfverlåtelse in blanco, eller genom en behörigen sammanhängande och till honom fortgående följd af öfverlåtelser, sig wara wexels ägare; då må godkännaren ej wägra att wexeln till honom betala. Innehafware, som sålunda styrker sin rätt till wexeln, wike ej för annan, som påstår sig hafwa bättre rätt dertill, så framt ej denna kan wisa, att innehafwaren ej förwärfwat wexeln i god tro.

Westmans. Lagf. VII.

Ej ware den, som skall wexel betala, förbunden att pröfwa om öfverlåtelserna äro äkta.

7 Cap.

Om återgångstalan för bristande betalning.

§ 43. Der wexelinnehafware will mot öfverlätare eller wexelgifwaren bewara sin rätt till återgångstalan för bristande betalning, skall han å förfallotiden, ehwad wexeln förut blifwit godkänd eller ej, densamma till inlösen uppvisa för den, å hwilken den är dragen, och, om denna då ej erlagger full betalning, derföre protestera sist å andra dagen efter rätta betalningsdagen; utan så är att protest för uteblifwet godkännande förut skett och wexelinnehafwaren hos öfverlätare eller wexelgifwaren sökt betalning efter 33 §: i ty fall ware ej nödigt, att ånyo wexeln uppvisa och protestera, såsom nu är sagdt.

§ 44. Är wexel ställd att betalas å annan ort, än der godkännaren bor; älligge då innehafwaren att wexeln till inlösen uppvisa hos den, som å wexeln anwifst blifwit att betalningen fullgöra, eller, der sådan person ej å wexeln nämnd är, hos godkännaren sjelf å den utsatta betalningsorten: får innehafwaren ej betalning eller kan han ej å uppgifna orten träffa den, för hwilken wexeln der borde uppwisas; då skall han å den ort protestera, wid äfwen ty som i 43 § sägs: är den, som efter anwifningen skall betala wexeln, annan man än godkännaren sjelf, och uraktlåter innehafwaren att mot den man protesteras; ware sin wexelrätt äfwen mot godkännaren förlustig.

§ 45. Återgångstalan för bristande betalning må anställas på engång mot flera eller alla wexelgäldenärer, eller särskildt mot hwilken som helst af dem; och ware förty innehafwaren ej bunden wid öfverlåtelsernas ordning eller det wal han en gång gjort.

§ 46. Innehafware af en för bristande betalning protesterad wexel ware berättigad till ersättning för den obetalda wexelsumman, jemte ränta derå efter sex för hundra om året från wexels förfallotid, protestkostnaden, postpenningar, mäklarearwode och hwar han i öfrigt warit nödgad att å saken kosta, så ock provision till en tredjedel för hundra.

Är wexeln ställd i utländskt mynt; gånge med betalningen deraf i inländskt mynt, som i 38 § sagdt är; dock att, i händelse kursen efter wexels förfallotid fallit, betalningen skall erläggas efter den kurs, som då war gällande.

§ 47. Öfverlätare, som återgången wexel inlöst, äge rätt att af föregående öfverlätare eller af wexelgifwaren i ersättning bekomma hela det belopp, han warit nödgad, att betala, jemte ränta derå efter sex för hundra om året från betalningsdagen och bewisliga omkostnader; så ock provision till en tredjedel för hundra.

§ 48. Den, mot hwilken återgångstalan wädes, ware ej skyldig wexeln inlösa, der den ej till honom aflemnas, jemte protesten och en qwitterad räkning öfwer sökandens omkostnader i följd af wexels återgång.

8 Cap.

Om wexels godkännande eller betalning af annan man, än den, på hwilken den egentligen är dragen.

§ 49. Finnes å wexel tecknad särskild anwifning till annan man, att wexeln å betalningsorten i nödfall godkännas (nödfalls-adress), der den ej godkännes af den, på hwilken den i första rummet ställd är; ware innehafwaren skyldig att, efter protest för den sednares uteblifna godkännande, jemwäl åska godkännande af den, å hwilken sådan anwifning lyder, och att låta swaret antecknas i förra protesten eller i ett bihang dertill. Uraktlåter han det; hafwe ej rätt att söka säkerhet för uteblifwet godkännande.

Äro nödfalls-adresser gifna å flera; gånge innehafwaren först till den, genom hwilken de flesta wexelgäldenärer befrias.

§ 50. Wärdet wexel ej godkänd af någon bland dem, på hwilka den är ställd, såsom i 49 § sägs; stände annan man fritt, sedan protest skett, att wexeln godkännas till heder för wexelgifwaren eller någon af

öfverlåtarna. Dock vare wexelinnehafwaren ej förbunden att sådant godkännande antaga.

§ 51. Den, till hvars heder wexel godkännes, skall i godkännandet å sjelfwa wexeln uttryckligen nämnas: i annat fall skall sådant godkännande anses hafwa stett till heder för wexelgifwaren: godkännaren skall öck i ett bihang till protesten låta sitt godkännande antecknas.

§ 52. Hwar, som annan till heder wexel godkänner, godtgöre innehafwaren de genom protesten tillkomna kostnader och öfverfände protesten, jemte bihanget om godkännandet, med första post som afgår efter den dag godkännandet stebde, eller, der post ej går, annorledes utan dröjsmål, till den, för hvars heder wexeln godkändes. Uraktlåter han att sålunda derom underrätta; sware till sådan.

§ 53. Finnes ej i nödfalls-adress utmärkt, af hvem den gifwen är; gälle för den, som på grund deraf wexeln godkänner, hwad om godkännare till heder i 51 och 52 §§ sägs.

§ 54. Godkännes wexel efter nödfalls-adress eller till heder; hafwen då innehafwaren och de öfverlåtare, som följa efter den, som adressen lemnat eller till hvars heder godkännandet stett, ej rätt till återgångstalan för uteblifwet godkännande.

§ 55. Will den, som wägrat godkänna wexel, som å honom dragen är, densamma godkänna till heder för wexelgifwaren; ware lag som i 30 § sägs.

§ 56. Hwar, som wexel godkänt efter ty i detta Cap. sägs, stånde i lika ansvarighet, som annan godkännare efter wexelrätt för wexelns betalning till innehafwaren och alla öfverlåtare, som följa efter den, på hvars anvisning eller till hvars heder han wexeln godkänt, så framt wexeln med förut upptagen protest honom till betalning företes inom tid, som i 58 § bestämmes.

§ 57. Har wexel blifwit i laga tid protesterad derför att den, å hvilken wexeln är dragen, ej betalt; stånde annan man fritt att till heder för wexelgifwaren eller någon öfverlåtare, betalningen erlægga, der han tillika ersätter de genom protesten tillkomna kostnader; och warde den, till hvars heder betalningen sker, nämnd i det qvitto, som å wexeln tecknas.

§ 58. Finnes nödfalls-adress å en för bristande betalning protesterad wexel, eller är godkännande till heder å wexeln tecknad, och lyder adressen eller godkännandet å betalningsorten; ware innehafwaren förbunden att sist å andra dagen efter förfallodagen wexeln, jemte den för bristande betalning förut upptagna protest, till betalning uppvisa för den, å hvilken nödfalls-adressen gifwen är, eller som godkännande till heder tecknat, och att låta i protesten eller i ett bihang dertill intagas hwad wid sådant uppvisande swaras eller eljest förekommer.

§ 59. Erbjudas sig flera att wexel efter protest betala; ware den närmast, som till heder för wexelgifwaren och dernäst den, som till heder för äldre öfverlåtare betalning erlægga will: erbjuda sig flera att betala för samma person; hafwe innehafwaren walet dem emellan; dock, om någon å wexeln anwist blifwit att den i nödfall betala, ware han dertill berättigad framför andra, som sig erbjuda att till heder för samma man wexeln inlösa. Skulle emedertid den, på hvilken wexeln är dragen och mot hvilken protest för bristande betalning stett, erbjuda sig att samma betalning fullgöra; ware han dertill berättigad.

§ 60. Uraktlåter innehafware af wexel att den till betalning förete hos någon af dem, som i 58 § omtalas, eller wägrar han emottaga betalning, som af annan till heder erbjudes; ware han förlustig sin återgångstalan mot den eller de wexelgäldenärer, som genom betalningen skulle blifwit från ansvarighet befriade.

§ 61. Hwar, som betalt efter nödfalls-adress eller till heder, såsom i detta Capitel sägs, och som ersätter de genom protesten tillkomna kostnader, äge att fordra wexelns och protestens utlemnande och att sedan, med innehafwarens rätt, söka sin ersättning af wexelgifwaren och, der betalningen stett för öfverlåtare, af honom och dem, som wexeln förut öfverlåtits; hafwe

ock mot den, på hvilken wexeln varit dragen, lika rätt med förra innehafwaren.

§ 62. Den, som med betalning mellankommit, ändå att af wexeln eller protesten tydliggen skönjas kunnat, att annan, som betalning erbudit, ägt bättre rätt till wexelns inlöfande, hafwe ingen återgångstalan mot den eller de wexelgäldenärer, som hade blifwit befriade om den andra fått sitt betalningsanbud uppfylla.

§ 63. Den, som efter nödfalls-adress eller till heder wexel godkänt, men från betalning hindras deraf, att annan förut betalt, ware berättigad att af den, som betalt, erhålla provision till en tredjedel för hundrade.

9 Cap.

Om duplett och affrist af wexel, så ock huru förwaras må när wexel förekommer.

§ 64. Utgifware af dragen wexel ware skyldig att, när wexeltagaren det äskar, till honom öfverlemnna wexeln i flera exemplar (dupletter), hwardera utmärkande wexelns ordning, såsom första, andra, tredje, (prima, secunda, tertia) och så vidare, men för öfrigt lika lydande. Finnes ej i wexel utmärkt, att flera exemplar deraf utfärdade äro; gälle hwarje exemplar som sjelfständig wexel.

Åkundar senare innehafware duplett exemplar af wexeln; äge han det begära af den, som wexeln till honom öfverlätit, hwarefter denna har att gå tillbaka till sin man, och så vidare, till dess sådan begäran hinnet till wexelgifwaren, hvilken då är skyldig att äskadt duplett-exemplar utgifwa.

§ 65. Äro flera exemplar af en wexel utgifna, och inlöses ettdera; wärd de öfriga kraftlösa. Ware dock den, som godkänt flera exemplar af samma wexel, skyldig att inlösa alla med hans godkännande försedda exemplar, som wid förfallotiden af särskilda personer innehafwas. Den, som till särskilda personer öfverlätit flera exemplar af samma wexel, och alla senare öfverlåtare af dupletter, som wid betalningen icke återlemnade blifwit, swaren ock efter wexelrätt för sin öfverlåtelse af hwarje sådant exemplar.

§ 66. Är ett exemplar till godkännande affänt; då skall, wid öfverlåtelse af de andra exemplaren, å dem tecknas i hvars hand det till godkännande affända exemplaret finnes. Den, som detsamma förwarar, ware förpligtad att det utlemna till den, som wiser sig vara berättigad att det utfä.

§ 67. Innehafware af wexelduplett, hwarå antecknad är i hvars hand det till godkännande affända exemplaret finnes, hafwe ej rätt att anställa återgångstalan för uteblifwet godkännande eller för bristande betalning, innan han genom protest ådagalagt, att han ej kunnat utfä det till godkännande affända exemplaret af den, som detsamma förwarar, och att han ej heller å dupletten kunnat erhålla godkännande eller betalning.

§ 68. Tages affrist af wexel i ändamål att wexeln öfverlåta; då skall den affrist innefatta äfwen de å wexeln redan beintliga öfverlåtelser och anteckningar, och warde i affristen anmärkt, huru långt den är affrist, eller hwar original-öfverlåtelserna widtaga, och hos hvem den affristna original-wexeln finnes.

§ 69. Hwar, som original-wexeln förwarar, ware förpligtad att densamma utlemna till den, som wiser sig vara rättmätig innehafware af en med öfverlåtelse försedd affrist. Förhållas huswudskriften; då ware affristens innehafware berättigad att, sedan han protesterat för wägradt utlemnande, anställa återgångstalan mot de öfverlåtare, hwilkas original-öfverlåtelser finnas på affristen.

§ 70. Förekommer godkänd wexel; äge den, som wexeln förlorat, hos Rätten i betalningsorten göra ansökan om wexelns dödande, och inlemna då affrist af samma wexel, eller sådan uppgift om dess innehåll, som Rätten pröfwar nödig för wexelns säkra igenkännande. Wiser sökanden sannolik anledning att wexeln verkliga förekommit; warde offentlig stämning af Rätten utfärdad och å dess dörr anslagen, så ock tre gånger, minst fjorton dagar emellan hwarje gång, i allmänna tidningarne införd, hwarigenom innehafware af wexeln

kallas

kallas att den wid Rätten uppvisa inom år och dag sedan stämningen i tidningarne sist infördes, om wereln då war förfallen, men eljest inom år och dag från förfallotiden. Warber ej wereln inom föreskrifwen tid uppvist, och fullföljes derefter ansöknigen; gifwe Rättens utslag, hvarigenom wereln dödas.

§ 71. Då stämning, som i 70 § sägs, blifwit i tidningarne tredje gången införd; äligge det godkännaren af den förkomna wereln, der han skulden widgår eller derom öfwerbewises, att den, sedan förfallotiden inne är, efter werelrätt betala till den, som med duplett eller på annat sätt styrker sin rätt att betalningen uppbära, så framt denna ställer antaglig säkerhet för återbetalningen, om wereln ej warber genom Rättens utslag dödas.

10 Cap.

Om protest.

§ 72. Protest skall verkställas mellan klockan nio förmiddagen och klockan fju eftermiddagen, i stad genom Notarius Publicus eller Magistratsperson, och å landet antingen genom Kronofogde eller Länsmän i orten, eller genom Notarius Publicus eller Magistratsperson från närmaste stad. Wid protest skall ojäfwigt och skriftunnigt wittne närvara.

§ 73. Öfwer protest skall skriftlig handling upprättas, innehållande: ordagrann affrist af wereln med allt hwad derå finnes teknadt; den sökandens anhållan eller påstående; det swar derå gifwes af den, mot hvilken protesten göras, eller anmärkning att swar af honom ej erhållits, eller att han ej kunnat träffas; uppgift på orten hwarest och tiden när protesten sker, så och förrättningsmannens och wittnets egenhändiga underkrifter.

§ 74. Anträffas ej den, mot hvilken protesten göras, skall; warde protesten verkställd wid hans bostad: kan underrättelse derom ej erhållas genom efterfrågan hos ortens polismyndighet; warde förhållandet i protesten anmärkt. Werelnehafwaren ware ej befriad från skyldigheten att protestera, fastän den, mot hvilken protesten göras, aflidit eller kommit i konkurstillstånd.

§ 75. Förrättningsman äligge att öfwer verkställd protest förwara protokoll, så att den, som det ästundat, må kunna del deraf få.

11 Cap.

Om werels preskription.

§ 76. Werelfordran skall mot godkännare bewakas genom stämning, som honom kungöres inom tre år från werelns förfallobag. Försummas det; hafwe fordringsägaren sin werelrätt mot godkännaren förlorat.

§ 77. Innehafware af en för bristande betalning i laga ordning protesterad werel hafwe emot öfwerlätare och werelgifwaren, om de i Sverige bo, förlorat sin återgångstalan, så framt han icke den talan bewakar genom stämning, som kungöres inom följande tid, räknad från werelns förfallobag, nemligen: inom tre månader om wereln war ställd att betalas i utrikes, inom sex månader om den war ställd att betalas i något annat Europeiskt land, inom ett år om den skulle betalas å någon ort utom Europa, med undantag af de å andra sidan Goda Hoppsudden eller Cap Horn belägna orter och inom aderton månader om den skulle betalas å någon af sistnämnda orter.

§ 78. Öfwerlätare, som inlöst en för bristande betalning i laga ordning protesterad werel, eller för sådan werel blifwit sökt, hafwe mot äldre öfwerlätare och werelgifwaren, om de i Sverige bo, förlorat sin återgångstalan, så framt han icke den talan bewakar genom stämning, som kungöres inom följande tid, räknad från den dag han betalt, om han utan att wara stämb erlagt betalning, men i annat fall räknad från den dag, han fått del af stämning, nemligen: inom tre månader om den, som äger återgångstalan anställa, bor i utrikes, inom sex månader om han bor i annat Europeiskt land, inom ett år om han bor å någon ort utom Europa, med undantag af de å andra sidan Goda Hoppsudden eller Cap Horn belägna orter och inom aderton månader om han bor å någon af sistnämnda orter.

§ 79. Äro werel-gäldenärerna flera och försummar fordringsägaren att sin fordran hos någondera bewaka efter ty nu är sagdt; ware förlustig sin wereltalan emot den, hos hwilken han fordringen ej bewakat.

12 Cap.

Om förhållandet till utländsk lag.

§ 80. I fråga om sättet att verkställa åtgärder, som å utrikes ort med werel widtagas böra till utöfwande eller bewarande af werelrätt, lände till efterrättelse hwad genom lag eller sedwana å den ort wedertaget är.

§ 81. Utländings rätt att ingå werelförbindelse warde pröfwad efter hans eget lands lag; är han efter den oberättigad dertill, och åtager han sig sådan förbindelse i Sverige; ware han dertill ansvarig, så wida han efter Svensk lag ägt bindande aftal ingå.

§ 82. Giltigheten af hwarje werelförbindelses form warde pröfwad efter lagen å den ort, der den teknad är; men öfwerensstämma utrikes teknade werelförbindelser med Svenska lagens fordringar; då waren de förbindelser, som sedan här i riket å wereln teknas, giltiga, ändå att de utländska woro bristfälliga efter utländsk lag.

Träder Svensk man i werelförbindelse med annan Svensk man å utrikes ort och iaktages derwid hwad Svensk lag föreskrifwer; ware förbindelsen giltig, ändå att den ej öfwerensstämmar med lagen å den ort, der förbindelsen teknades.

13 Cap.

Om laga domstol och rättegång i werelmål.

§ 83. Domstol i werelmål ware Rådshufw-Rätt i den stad, der swaranden bor eller anträffas, men, om han å landet bor eller anträffas, Rådshufw-Rätten i närmaste stad dertill.

§ 84. Werelnehafware må för hela sin fordran stämma en af werelgäldenärerna; och stände det i hans fria wal hwilken af dem han först stämma will.

§ 85. Stämning i werelmål skall, der sökanden det äskar, meddelas till samma dag, som den sökes, om Rätten då sitter och swaranden är så till hands, att han kan före rättegångstimman slut sig ininna.

§ 86. Pröfwar Rätten sökandens påstående wara af den beskaffenhet att det genast bifallas må; böme då till betalning och förordne tillika att, i brist deraf, utmätning och bysättning skay ske må; dock skall för inrikes werel, som blifwit för bristande betalning protesterad, utmätning eller bysättning mot werelgifwaren eller öfwerlätare ej verkställas förr, än tre dagar förfutit, från det han bewisligen blifwit kraf.

§ 87. Är målet af den beskaffenhet, att det ej kan å första rättegångsdagen afgöras; då må Rätten, der kåranden det äskar och omständigheterna pröfwas dertill föranleda, ålägga swaranden att nedsätta penningar i allmänt ränteri eller ställa antaglig pant eller borgen eller att, der detta ej fullgöres, undergå bysättning till sakens slut.

§ 88. Under-Rätts dom gånge i verkställighet, ändå att beremot wäbjäs; ware dock den, som wunnit, skyldig att ställa borgen för hwad honom tilldömdt blifwit, der han det lyfta will.

§ 89. Werelgäldenär äge begagna endast sådana jäf eller inwändningar, som äro grundade på werelns beskaffenhet och i hufw werelrätten, eller till hwilka han kan wara befogad på grund af sitt ombedbara förhållande till kåranden.

§ 90. Wetopar sig någon på utländsk lag eller sedwana och will han att affeende derå fastas skall; ware han skyldig att sin uppgift styrka, der den ej af wedertparten medgifwes.

14 Cap.

Allmänna bestämmelser.

§ 91. Werelgäldenärer swaren, en för alla och alla för en, för sina förbindelser. Har någon å werelförbindelse teknat borgen (aval); stände och han och den eller de, för hwilka han sådan förbindelse teknat, i ansvarighet, en för alla och alla för en.

§ 92.

§ 92. Hvad i denna lag om dragen werel stadgadt är, gälla äfwen om werel, som är ställd att af werelgäldaren sjelf betalad å utgiftsarten eller å annan ort (egen werel, egen domicilierad werel), dock med de undantag, som följa deraf, att utgiftware af sådan werel tillika ansvarar såsom godkännare, och att särskildt godkännande af sådan werel ej erfordras.

§ 93. Förekomma på werel falska underskrifter eller underskrifter af personer, de der icke äga bindande afstal ingå; lände sådant ej till förändring i öfriga werelgäldarens ansvarighet, hvilka underskrifter äro riktiga och hvilka äro berättigade att sådana afstal ingå.

§ 94. Då förfalldag eller annan tid, som i denna lag bestämmes, skall räknas efter vecka, månad eller år, warde den dag för förfallo- eller slutdag ansedd, som genom sitt namn i veckan eller sin nummer i månaden motsvarar den, från hvilken tidräkningen börjas: börjas den på dag, mot hvilken ej någon svarar i den månad, hvarunder räkningen slutas; warde sista dagen i den månad för förfallo- eller slutdag ansedd: skall något ske midt i en månad; wære samtende dagen i månaden laga tid dertill.

§ 95. Infaller tid, då något efter denna lag fullgöras bör, å helgedag; warde det nästa söndag derefter fullgjordt.

§ 96. Har werelinnehafware förlorat talan efter werelrätt, förty att han uraktlåtitt något, som i denna lag wid sådant äfwenhet förefriswet finnes; stånde honom dock öppet att fordran, såsom i wanligt skuldfordringsmål, utlösa hos den werelgäldenär, som ej handlat i god tro, eller som, der fordringen förfölle, skulle göra en winst till fordringsägarens skada.

Kommande denna lag att gälla från den 1 Januari 1852 för alla werlar, som derefter utgifwas, Det alle, som wederbör, ic.

Kongl. Maj:ts Dom uti den, till Kongl. Maj:ts öfwerseende, ifrån dess och Rikets Hof-Rätt öfwer Skåne och Wästinge, genom ordeutlåtitt följande, inkomne sak emellan Enkan U. W. söbb L. och Stiftsjungfrun M. S. L. såsom arfvingar efter afdöde Rytmästaren C. L. Söbde, samt Prostten och Rytloherden J. D. H. Svarande, angående det af Svaranden, såsom förmyndare för C. Westerdahl, numera gift med Under-Löjtnanten H. C., till Wemmenhögs Härads-Rätt inkomne påstående att bemålte arfvingar, som genom Landshöfding-Embets i Malmöhus Län Utslag den 15 April 1846 blifwit ålagda att infria en af Rytmästaren C. L. den 23 December 1842 till C. W. eller ordres utdånad förbindelse med Kapital Rettittmästaren Tusen Riksdaler Banko jemte stadgad ränta från förfallningsdagen till förfalldagen den 23 September 1843 och vidare från lagfällningsdagen den 13 Januari 1846 tills betalning skedd, måtte förpliktas att å beröde kapitalbelopp erlägga sex procent med bewillningsafdrag minskad ränta jemwäl för tiden emellan förfallo- och lagfällningsdagarna, halft arfwingarne wid koppling efter Rytmästaren C. L. den 11 September 1845 då fordringen anmältes, föla godkännat både kapitalet och beräkningen af ränta deraf samt låtit antecipa densamma från Svarandes dag till kopplingsdagarna; Uti hwilken sak Härads-Rätten, medelst Utslag den 19 October 1846, sig utlåtit och utan äfseende å framställd inwändning mot Prosten H. S. rättighet att få saken till pröfning uppstå, sunnit påligt, med tillämpning af Kongl. Förfordningarne den 28 Junii 1798 § 3 och den 31 Juli 1816, förordnandet sålunda bifalla, att wederparterna förpliktades wid utmåtningswåning, att genast till Prosten H. emot öqlitt utgifwa sex procent med bewillningsafdrag minskad ränta å förefrisne Rettittmästaren Tusen Riksdaler Banko, från den dag, som insöl näst efter sex månader från förfalldagen, den 23 September 1843, hwarje månad till Rettittmästaren räknad, till den 13 Januari 1846, då han hos Kongl. Maj:ts Beslutningshafwande sökt utbekomma kapitalbeloppet; hwilket beslut Malmöhus Läns Lagmans-Rätt, genom Dom den 13 September 1847 fastställt; Och har Hof-Rätten, der Parterne ömsesidigt fullföljt talan, uti Dom den 6 October 1848 förklarar sål icke hafwa förefrismit; ledande till ånbring i Under-Rättens beslut; Deruti ånbring är worden i underdånighet sökt och hwaroni, jemte af Parterne å ömse sidor fordrad ersättning för de dem genom sakens fullföljd åbragte kostnader, twisfadt warit; Med Kongl. Maj:ts Högsse Domstol beslutet; Gifwen Stockholm Stott den 26 October 1849.

Kongl. Maj:ten har i näder ic; Och endt Svaranden, som genom Dmbud fått före den hos Kongl. Maj:ten i målet utfatta inställsedsdag, hwilken inträffat den 4 nästlidne Januari, till beswarande emotliga Sökbarnens underdåniga påminnelser, sedermera tillwilt ej före än den 31 i samma månad och således

icke inom den i 10 § af 30 Cap. M. W. förefrisna tid sin underdåniga Contra-Deduction inlemnat, finner Kongl. Maj:ten, med bifall till Sökbarnens hatom wid beröde mundteliga förhöje gjorda ånmärkning, hvad Svaranden i förefrisnada underdåniga friste andragit ej kunna wid sakens pröfning komma under öfwerwå-gande; Och som Landshöfding-Embets Utslag af den 15 April 1846 icke innefattar yttrande angående den nu omtwisfadt räntan, anset Kongl. Maj:ten beröde Utslag icke lägga hinder i wägen för Domaren, att den af Svaranden, inom natt och är från nämnde Utslagsdag, anhängiggjorda talan pröfwa.

Beträffande således hesswa saken, så emedan genom förefris-ten i Förfordningen den 31 Juli 1816, att löpande Svarandes, för hwilka, såsom i förvarande mät år faller, lagfällning ej blifwit anställd inom sex månader efter förfalldagen, förklarar den frångare executiva kraft, de eljest enligt Förfordningen den 19 Maj 1756 medfört, grunden förfallit för den i sistnämnda förefattning staddade inskränkning i fordringsägares rätt att å löpande förefällning ånjuta ränta för längre tid än som föreföde, sedat han efter förfalldagen sökt men ej erhållit betalning för sin fordran; samt med rätta förståndet af nyssberörade Förfordningar, med hwarandra jemförda, alltså inskränker, att utgiftware af så beskaffadt Svarandes efter förloppet af de sex månader, hvarunder den frångare executiva kraften fortfor att gälla, är pligtig att, jemte kapitalet, äfwen erlägga den ränta, som är utslått; pröfwar Kongl. Maj:ten rättwilt, Hof-Rättens Domstol att fastställa. Det wederörande ic.

Kongl. Maj:ts Dom uti den till Kongl. Maj:ts öfwerseende från R. Hof-Rätt inkomne sak emellan Löjtnanten Grafve De la S. Söbde, samt Kaptenen A. utteblifwen Svarande, angående deans febnares hos Kongl. Maj:ts Beslöde i Malmöhus Län framställda påstående, att som Söbden den 18 October 1847 till Svaranden utgiffwit sex säfritte Svarandes, hwardera å R. Riksdaler Rgs jemte 5 procent årlig ränta, samt å Svarandes, hwilken till Svarandes säkerhet blifwit inlemt i Hålls-Säterierne R. R., tecknat medgifwande att Svarandes finge å annor man transporterat; men Söbden wägent att gälla de från den 14 Mars 1849 upplupne ett års oguldne räntor för ån Svarandes i hufwudskrifter förefreddes hos hans i Lund antagna Dmbud, Söbden alltså, enär Svaranden icke wille äfwenyttra Svarandes möjlige förordande under pågång, måtte warde förpliktad till Svaranden utbetala ett års förfallne räntor med R. R. Rgs; hwarjemte Svaranden fordrat ej mindre att, i den händelse annan betalningser ån Svarandens hemwilt blefwe bestämt, honom måtte tillerkännas säfritid ersättning för den kostnad, som hans inställsede för räntans uppbärande medförde, ån äfwen godgörelse för lagfällningskostnaden; Öfwer hwilket påstående Landshöfding-Embets i förordnande Län, medelst Utslag den 8 Juli 1850, sig utlåtit, att Söbden, andragit, att genom dennes å originala Svarandes tecknade medgifwande till desammes öfwerlättelse å annor man, Svarandes antagit löpande egenkap och sålunda blifwit gällande i hvars hand de förefunnos, så att innehafwaren wore berättigad till full betalning för allt hvad som å desamma icke finnes afskrifwet och söjaktligen jemwäl för räntan, oansett denna kunde wära till Svaranden utbetald; att det ena af ifrågawarande Svarandes Svarande wore påtänkt hos R. Riksdaler Rgs; att Söbden från åtskillige personer erhållit anmningar att likwidera räntan för andra af honom till Svaranden utgifne förbindelser; att Söbden, som sålunda wore pligtig betala till innehafwaren, borde wære berättigad erhålla wifhet deraf, att den betalningsfördrifwande wore innehafware af Svarandes, hwilken wifhet hwarken kunde erlös eller gäldenärens säkerhet betryggas anordnada, ån genom Svarandes uppfisande och räntans afskrifwande deraf; samt att Söbden, för winnande af detta ändamål och till förekommande af det beswår, som besjö å landshöfding Söbden skulle medföra, lemnat både Svaranden och andre wederörande underlättelse, att räntan wore, emot uppfisande af och afskrifning å originala Svarandes, att uppbära hos ett i Lund stadd wilstande Dmbud, hwilket innehafwarne af tre med de ifrågawarande lika beskaffade Svarandes ialttagit; hwaran Söbden, enär han derjemte ytterligare tillkännagiffwit att, så snart Svaranden sjelf eller genom Dmbud wille annulla sig och behörigen skrifa sin egenkap af fordringsägare, de nu utslöde räntemeblen wore att lyfta å ställe och hos person, som Svaranden medgifwit sig låna, bekräfta de af denne wäcke påfänden; Och som ifrågawarande Svarandes, genom åtecknade medgifwandet af öfwerlättelse å annor man, wore, såsom af löpande egenkap gällande i dens hand, de förefunnos, samt Söbden ställgen icke kunde tillföredas efterpana deraf innehafware, för att afberda sig den försäknade räntan, hwilken lagligen icke kunde antagas såsom gulden med mindre densamma finnes å Svarandes afskrifwen, blef å Svarandens påstående icke fastadt annat äfseende, ån att Söbden tillförhandts att, mot förerifwande af Svarandes i hufwudskrifter till Svaranden eller hans till lyftning af försäknade räntan lagligen besullmäktigade Dmbud, samt den ränta, efter förut meddelad anwåning, utbetala; men Landshöfding-Embets fann icke påligt att för sig inställsede tillerkänna Svaranden säfritid ersättning; Och blef lagfällningskostnaden, jemte 21 Cap. 3 § R. W., Parterne emellan giffwad; Svar-

Svarar mot Hof-Rätten, der Svaranden sig bestodrat, i Dom den 27 Januarii 1851 förklarar, att alldenstund Sökanden wore lagligen förbunden att, utan någon kostnad för Svaranden, godtgöra den af honom utlösta räntan å de ifrågavarande föreskrifningar, af hvilka Svaranden uppgifvit sig vara innehafvare, blef, med ändring af öfverklagade Utslaget, Sökanden förpligtad, wid utmätning påföljd, att genast emot särskilda kvittencer samt affkrifning å hvarje Puldebref i hufvudskrift, till Svaranden i hans hemvist utgifwa fordrade och den 14 Mars 1850 förfallne räntan å hvarje Puldebref med 17 Rdr Rgs samt att desutom godtgöra Svarandens hos K. Maj:ts Besk:de hafde kostnader med 6 Rdr 32 R. B.co; men Parternes kostnad hos Hof-Rätten blef dem emellan kvittad; Deruti ändring i underb. är worden sökt; Med Kongl. Maj:ts Höghets Domstol beslut; Gifwen Stockholms Slott den 19 Dec. 1851.

Kongl. Maj:t har i nämder lätit sig förebragas handlingarne i denna sak; Och pröfwat rättwist fastställa Hof-Rättens Dom. Det vederbrände ic.

Kongl. Maj:ts Dom uti den till Kongl. Maj:ts öfverfende, ifrån Des och Rikets Götha Hof-Rätt, genom ordentligt sökande inkomne sak emellan Lifmedicus Doctor G., Sökande, och N. Mattsson Svarande, angående Sökandens till N. Hårads-Rätt instända påstående, att Svaranden måtte åläggas till Sökanden betala 2,866 Rdr B.co med ränta, på grund af en den 17 December 1839 till Kammarjunkaren Grefwe M. eller des rätts innehafvare af Svaranden utgifwen och den 2 Sept. 1840 på innehafvaren öfverlåten Puldsedel å nämnde belopp med fem procents ränta från d. 14 Mars 1842, till säkerhet hvarför Svarandens åganbe 7/8:del mantal Tjårholmens blifwit d. 3 Junii 1840 wid Hårads-Rätten intecknad; hvarjemte Sökanden fördrat ersättning icke allenast för rättegångskostnaden, utan äfwen för de utgifter honom blifwit tillfördade wid fordringens utlöande hos K. M:s Besk:de samt i Hof-Rätten, derifrån målet blifwit, såsom twifligt, till vederbörlig Domstol förwist; Uti hvilken sak Hårads-Rätten genom Utslag den 9 Junii 1849 sig utskilt: att emedan Lagen uti 4 Cap. 4 och 5 §§ Utf. B.n, jemförde med Förordningen den 28 Junii 1798, endast omtalade tre slag af Puldsedlar, nemligen sådana som wore ställda till wif man och hvilka, utan gäldenärens deri gjorda medgifwande på annor man öfverlåtna, icke för denna medförde annan eller bättre rätt än den hade, som föreskrifningen lydte å, sådana som wore ställda till innehafvaren samt sådana som wore ställda till wif man eller Dredes, hvilka bägge sednare slag fallades löpande och wore fullt utmätningssedlar i hvars hand de, äfwen utan gäldenärens hörande, komma måtte, samt medförde frångare specutiv kraft än andre wänlige Puldsedlar, i följd hwaraf föreskrifterne angående löpande Puldsedlar, icke måtte anses vara unbantagslagar samt således tollas efter ordalydelsen och icke tillämpas på andre fall eller uttryck än sådana, som deri nämndes och begagnades; ty och som Svaranden med en den 1 Nov. 1843 emellan honom och Grefwe M. afslutad, med deras namn underkrifwen behörigen bewittnad widräkning angående köpefällingen för 7/8 mantal Tjårholmens, hvars riktighet Sökanden icke i ringaste mån gittat beskrifa, wifatt att, efter det bland annat 2,866 Rdr under rubrik "inteknad sedel i Tjårholmens" blifwit Svaranden i räkningen påford, hans Puls till Grefwe M. nämnde dag upptagit till 491 Rdr 3 R. B.co, å hvilket sednare belopp Svaranden förwifvat en samma dag eller den 1 November 1843 till nämnde Grefwe utgifwen Puldsedel, hvars belopp, enligt orden deri, utgjorde resten af köpefällingen för det af Svaranden inköpta hemmanet enligt deröfwer samma dag upprättad liquid; äfwen som, för ådagaliggande deraf, att, de

i berörde liquid upptagne 2,866 Rdr B.co wore samma medel, som uti ifrågavarande inteknade Puldsedel blifwit föreskrifne, Svaranden med twå den 10 och 15 Junii 1846 af tillförordnade Domhafwanden i orten utfärdade bewis styrkt, dels att 7/8:del mantal Tjårholmens icke war beswärad med någon annan inteckning för af Svaranden utgifwen Puldsedel än den, som på grund af ett utaf Svaranden den 17 December 1839 utfärdadt Puldebref blifwit den 3 Junii 1840 af Hårads-Rätten meddelad Grefwe M. eller des rätts innehafvare till säkerhet för 2,866 Rdr B.co med fem procents ränta, och dels att från och med Sommar-Tinget år 1840 intill den 15 Junii 1846 någon inteckning i samma hemman på grund af någon utaf Svaranden utgifwen Puldsedel icke blifwit dödad; Uti så och då ett Puldebref, för att kunna anses wara af löpande egenkap, owilforligen måtte wara ställd till innehafvaren eller till wif man eller Dredes eller öf innehålla gäldenärens uttryckliga medgifwande, att det skulle få på annor man öfverlåtnas; men ifrågavarande Puldsedel hwarken wore så ställd eller innehöle ett slikt medgifwande, och hesswa uttrycket "rättsinnehafvare" blott kunde anses innefatta begreppet af en person, som ställt på sig öfverlåten samma, men ej bättre rätt än den som öfverlåtarens sjelf ägt, samt Svaranden bestutom styrkt, ej mindre att han till fullo godtgjort Grefwe M. hela föreskrifna beloppet med ränta, än äfwen att någon annan af honom utgådd Puldsedel, än den nu ifrågavarande, icke funnes i Tjårholmens inteknad, och att ej heller någon inteckning för dylik rørs under tiden från och med Sommar-Tinget 1840, då Svaranden erhöå första uppbudet å berörde fastighet, till den 15 Junii 1846 blifwit deri dödad, hwaraf nödwändigt måtte följa att den genom förnämnde liquid betalte Puldsedel wore densamma som den nu ifrågavarande, hvilken af Sökanden innehades; blef Käromålet ogilladt, med åläggande för Sökanden att Puldebrefwet i hufvudskrift till Svaranden genast återställas; dock blefwo, med återopadt stöd af 21 Cap. 3 § R. B., rättegångskostnaderne parterne emellan kvittade; Hwarrefter Hof-Rätten, der Sökanden efter wad sin talan fullföljt, i Dom den 8 Februarii 1850 sig utskilt: att som Sökanden jäfom innehafvare af ifrågavarande utaf Svaranden till Grefwe M. eller des rätts innehafvare utgifna Puldebref, icke, i följd af Puldebrefwets lydelse, ägde annan rätt mot Svaranden, än Grefwe M. sjelf skulle äga, om Puldebrefwet ännu wore i hans hand, samt Sökanden icke wifatt att Svaranden med wett och wilja till tredje mans förfång betalt Grefwe M. föreskrifna beloppet, och ej heller styrkt, att Svaranden, sedan Puldebrefwet blifwit på Sökanden öfverlåtet, åtagit sig att detsamma infria utan afseende på sine liquid med och fordringsanspråk mot Grefwe M., funne Hof-Rätten ej sål göra ändring i Hårads-Rättens Utslag; men, i anseende till målets bekräftighet, skulle Svaranden, jemlikt 21 Cap. 3 § sista mom. R. B. sjelf widkännas den honom genom målets fullföljd i Hof-Rätten tillfördade kostnad; Deruti Lifmedicus G. i underb. sökt ändring; = = = Gifwen Stockholms Slott den 20 September 1850.

Kongl. Maj:t har ic; Och då, på stätt Domstolarnes utrat, Sökanden, på grund af ifrågavarande, till Kammarjunkaren Grefwe M. eller des rätts innehafvare stälde Puldsedel, lagligen icke äger bättre rätt, än den Grefwe M. tillkommit; samt ofseidigt är, att Puldsedlens belopp blifwit Grefwe M. af Svaranden till fullo godtgjort; pröfwat Kongl. Maj:t rättwist Domstolarnes beslut på det sätt fastställa, att Sökandens i saken wälda Käromål ogillas; Och förpligtas Sökanden ate till Svaranden, som fördrat ersättning för sine kostnader i saken hos Kongl. Maj:t, men berå ej afseemat förteckning, utgifwa hwad till lösen för denna Kongl. Maj:ts Dom åtgår.

Det vederbrände ic.

5. Capitlet.

Sedan uti R. Kung. d. 5 Mars 1831 *) bland annat stadgats, att auctiön å landet, som hålles under tiden af året från och med den 15 Mars till och med den 15 October, icke får fortsättas längre än till klockan nio eftermiddagen, och under den öfriga delen af året icke längre än till klockan sju eftermiddagen, har Kongl. Maj:t, enligt Rikets Ständers på anförda stäl berom i underb. gjorda hemställan, sunnit godt, med bibehållande i öfreigt af de uti nämnde Kungörelse gifna föreskrifter, i nämder förordna, att Auctiöner å landet, hvilka hållas under tiden från och med den 1 Mars till och med den 15 October, må kunna till klockan nio eftermiddagen fortsättas. R. Kung. d. 23 Sept. 1848, N:o 33.

*) Införd wid 5 Cap. U. B., pag. 318.
Bäckmans Lag VII.

Angående tillverkning, besigtning och profning af Artilleri-pjeseer och projectiler, som till Kronan levereras, är utfärdadt R. Regl. d. 29 Mars 1847, N:o 17.

Et nytt Reglemente för besigtning af persedlar och waror för Flottans behof m. m., af Förvaltningen af Sjöärenderne förrespaget, godkändes genom R. Be. d. 27 April 1847, N:o 32, wid hvilket Reglementet finnes fogadt.

Som Kongl. Maj:t i nämder pröfwat, lämpligt, att den, jemlikt 28 § i R. Förordn. den 20 Dec. 1825, angående besigtningar och öfwerbesigtningar af waror och arbeten, som för landets eller sjöförwärens behof levereras, Krigs-Collegium tillkommande besättning med öfwerbesigtningmäns förordnande warder till General-Fält-Tygmästare-Embeter öfwerflyttad, har Kongl. Maj:t ått nämnda § welat gifwa följande förändrade lydelse:

§ 28.

"Då Artilleri-pjeseer eller ammunition wid spjesebruken efter gewär wid gewär-factorierne besigtigas, eller frut wid frut-

bruken proberas, förhållas såsom särskilda Instructioner derom stadga. Ätnöjes ej leveranten med förrettningens beslut, bör han sådant genast på klället besigtningssmännens tillkännagifwa, samt från närmaste Post-Contor med första afgående post till General-Fält-Tygmästare-Embete eller Förvaltningen af Sjö-Ärendena, efter leveransens beskaffenhet, insända sin anhållan om öfverbesigtning, hwartill General-Fält-Tygmästare-Embete eller Förvaltningen skyndsamt förordnar tre sakkunnige män, som i Rikets tjänst äro, deribland minst En Officer af Artilleriet, i de fall, då General-Fält-Tygmästare-Embete, men En af Flottan, då Förvaltningen af Sjö-Ärendena derom förordnar, samt annodar K. M:s Befallningshafwande i orten ett utomdes utse och kalla En Magistratsperson- eller och en annan person, som i ämnet äger sakkänneedom."

"Besigtningssmännena föra, innan en sådan öfverbesigtning företages, aflägga den i 27 § föreskrifna Ed, och gäller, i afseende på verkan och kraften af denna öfverbesigtningens beslut, hwad om besigtningssmännens beslut här ofwan i 12 § stadgadt är."

"Då, wid hastiga uppbrott eller under krigstid, wapen eller ammunition skola besigtigas, och skyndsambeten ej tillåter att iakttaga hwad här i näder stadgadt är, föreskrifwer General-Fält-Tygmästare-Embete eller Förvaltningen af Sjö-Ärendena, hwad i sin befattning, huru för tillfället förhållas bör, dock utan förnärmande af ingångna Contract." K. Kung. den 28 Decem-ber 1847, N:o 48.

Då, i anledning af väckt fråga derom, att uti Förordningen den 20 Decem-ber 1825, angående besigtningar och öfverbesigtningar

sigtningar å waror eller färdiga arbeten, som för landts- eller sjö-förswarets behof levereras, måtte intagas ett stadgande om skyldighet för öfverbesigtningss-förrettningen att, jemwäl wid profningen af artilleri- och gewärsperjedlars beskaffenhet, bestämda utträsa öfwer den föregångna besigtningens åtgärder, Kongl. Maj:t funnit ett stadgande af denna sötning lämpligt och behöfligt, har Kongl. Maj:t för sådant ändamål nu i näder wetat ått 2:dra mom. i 28 § af ofwanberörde Förordning gifwa följande förändrade lydelse:

"De till förenämnde öfverbesigtningars förrettande förordnade män, äfwen som de, hwilka wid andra tillfällen förordnas att verkställa öfverbesigtningar å artilleripjaser och projectiler, handgewär med tillbehör, samt å kenta, skola iakttaga hwad de för nämnde perjedlars och effekters besigtigande gällande särskilda Reglementen och Instructioner stadga, samt afgifwa bestämda utträsken huruwida de anmärkta feten förfatningsenligt wört till kassation förantleda; börandes öfverbesigtningssmännena, innan en sådan förrettning af dem företages, aflägga den uti 27 § föreskrifne ed. I afseende på verkan och kraften af öfverbesigtningens beslut, gäller hwad om besigtningssmännens beslut här ofwan i 12 § stadgadt är." K. Kung. angående förändrad lydelse af 2 mom. i 28 § af K. Förordn. den 20 Dec. 1825, om besigtningar och öfverbesigtningar å waror eller arbeten, som för landts- eller sjöförswarets behof levereras, den 26 Octo-ber 1850, N:o 73.

7. Capitlet.

Pensionerne kunna ej sequestreras, med qwarstad beläggas eller införel deri bewiljas, utan skola wafstade till pensionärerne sjelfwe eller deras besullmäktigade Ombud utbetalas; dock får Directionen deraf, för bristande afgifter till Casan, göra denna betald, efter upprättad ordentlig liquid. 102 § i K. M:s förnyade nådiga Förordn. och Regl., angående styrelsen och förvaltningen af Armeens Pensions-Cassa, d. 18 Febr. 1848, N:o 16.

I anledning af K. M:s Befallningshafwandes i Kronobergs Län underd. framställning i fråga, huru-

wida cell-fänges besparade arbetsförtjenst må wara underkastad utmätning för hans skulder, har Kongl. Maj:t funnit godt i näder förordna, att penninge-tillgångar, dem fänge genom arbete under fängelsetiden sig förwärfwat, icke må, så länge samma medel bestannas under öfentlig myndighets wård, till betalning af böter, Kronoutskulder eller annan fängens gäld utmätas. K. Br. till Öfw. St. och K. M:s samtl. Besk. d. 8 Oct. 1851, N:o 36.

9. Capitlet.

Kongl. Maj:t har uppå Rikets Ständers underd. förslag, i näder funnit godt stadga som följer:

I likhet med hwad genom 1 § 9 Cap. Utsöknings-Balken, 2 § 2 Cap. samma Balk, sådan den lyder i Kongl. Förordningen den 29 November 1823, samt Kongl. Förordningen den 18 nästföljande Decem-ber redan blifwit stadgadt i afseende på verkställighet af Konungens Befallningshafwandes utslag i skuldfordringsmål, der saken ej går öfwer 300 daler, eller der gäldenären hos Konungens Befallningshafwande uteblifwit eller utan allt jäf eller inwändning skulden erkant; warder förordnadt, att utmätning å Konungens Befallningshafwandes utslag äfwen i öfriga mål må, utan hinder af deremot anförda beswär, genast

följa, med rättighet för den sökande att det utmätta godset, emot full börgen, lyfta. K. Förordningen, angående verkställighet af K. M:s Befallningshafwandes utslag i skuldfordringsmål utan hinder af deremot anförda beswär den 23 Augusti 1851, N:o 28.

Huru förfaras bör då Hof-Rätt anset nödigt att till förklaring utställa dit inkomne beswär öfwer beslut, som blifwit meddeladt af Domstol eller Konungens Befallningshafwande på Gottland, i mål af den beskaffenhet att communicatöns-åtgärden skall genom Klagandens försorg verkställas; Se K. Förordn. d. 23 Aug. 1851, inf. wid 25 Cap. 5 § R. B.

10. Capitlet.

Kongl. Maj:t har, med anledning af gjord underd. anmälan, att, ehuru enligt hwad från äldre tider i-akttagits, de böter, hwartill Postförare för fel och försummelser wid posternes befordrande göra sig förfallne, äfwen som de wites- och ensaks-böter, hwilka Postwärfets Embets- och Tjenstemän samt Besjente för tjenstefel åläggas, med undantag af Klagarens andel, borde till Post-Casan ingå, wites- och bötesmedel af omför-mälda beskaffenhet likwäl wid särskilda tillfällen blifwit af Domstolarne annorlunda fördelte, funnit godt

i näder förordna, att alla böter och witen, som utfalla för fel eller försummelser, begångne af Postwärfets tjenstemän eller Besjente i deras tjänster eller af Postförare, Gästgifwäre eller andra postskjuts-skyldige wid posternes befordrande, skola fördelas emellan Post-Casan och Klagaren till hälften hwardera: kommande i afseende å förvandling af ifrågawarande böter, wid bristande tillgång, de grunder, som innefattas i 10 Cap. 1 § Utsöknings-Balken samt 8 punkten af K. För-

Förklar. den 23 Mars 1807, att lända till efterrät-
telse. **K. Kung. den 6 Mars 1849, N:o 15.**

OSCAR ic. Uti underb. Kristwelse den 1 nästl. Mars har
Landshöfdinge-Embeteret i det Öder nådigst anförtrodda Län med
anhållan att då Enkan S., som, för uteblifwande wid ett Rät-
tegångstillfälle, blifwit dömd att utgifwa förutet wite 3 Rdr 16
P. B-co, eller, wid beifstande tillgång till detta belopp, i fället
undergå 8 dagars fängelse å länshäktet, befunnits utfattig, till
hög ålder kommen och sedan flera år fängliggande samt icke kunde
till och ifrån Länshäktet förslyttas, utan att Statsverket berige-

nom tillkändades fördubbel utgift emot berörde witesbot, den-
samma kunde så, utan widare åtgärd, aflortas, tillika i underb.
hemskilt, att, wid hädanefter inträffande dylika förhållanden Öder
måtte tillåtas förordna om aflortning, utan att, för hwarje gång,
Dj med ansöking i så beskaffadt mål beswäras; Och hafwe
W.S., som, under den 12 nästl. Maji af nåd befrlat Enkan S.
från det henne ädönde ansvar, låtit Dj ånyo förebragas Lands-
höfdinge-Embeterets Kristwelse i hwar den angår oswanberörde hem-
skilt; men icke funnit godt bertill lemna Wärt nådiga bifall.
**K. Br. till K. Mra Besb:de i Kronobergs Län den 3
October 1848.**

